

Phần 8

Chương 29

Được Sở Cuồng ôm, tay Nhắm Cửu hoàn toàn không biết để đâu, suy trước tính sau, một tay nàng khẽ móc vào chiếc túi trước ngực Sở Cuồng.

Ánh mắt Sở Cuồng thoáng dừng lại trên ngón tay Nhắm Cửu, hần bỗng cảm thấy Nhắm Cửu móc vào như vậy giống như đang cào cấu trong y phục hần, khiến hần không kìm được mà thấy lòng nhột nhạt. Hần vội dời mắt bước về phía trước, thông đạo trống rỗng vang vọng tiếng bước chân hần, sau khi đi được một đoạn, Nhắm Cửu đột nhiên nhớ ra điều gì hỏi: “Vết thương của ngươi sao rồi? Ôm ta như vậy không sao chứ?”

“Trọng lượng của cô có thể bỏ qua không tính.” Sở Cuồng nghiêm túc nói, “Vết thương có hơi đau, nhưng không phải do trọng lượng của cô gây ra.”

“Ồ...” Nếu Sở Cuồng kiên trì muốn ôm nàng không buông tay, Nhắm Cửu cũng không cố chấp nữa, nàng đổi chủ đề, “Nói ra thì vũ khí của ngươi sao đạo sĩ kia lại dùng được vậy? Chẳng phải cần tiến hành nhận dạng thân phận gì đó sao?”

“Vũ khí sơ cấp không cần ràng buộc thân phận, ở hành tinh mẹ của tôi, bất kỳ ai cũng có quyền mang súng, đây là một hành động tự phòng vệ, còn vũ khí trung cấp và vũ khí quân sự thì cần nhận dạng thân phận mới dùng được. Vũ khí sơ cấp đủ tạo thành sát thương chí mạng với các người, nhưng đối với tôi nhiều nhất cũng chỉ tổn thương một bộ phận trên cơ thể, tôi đã tự điều dưỡng ba ngày rồi, chín mươi phần trăm vết thương đã hồi phục, bởi vậy...” Sở Cuồng khựng lại, dường như không quen giải thích như vậy, “Không cần lo lắng.”

Nhắm Cửu ngẩn ra, nhất thời không biết tiếp theo phải nói gì.

Hang động tối đen, chỉ có đèn trên vai Sở Cuồng là ánh sáng duy nhất, tiếng thở của hai người và tiếng bước chân đều vô cùng rõ ràng trong không gian yên tĩnh này, bỗng nhiên, bước chân Sở Cuồng khựng lại.

Nhắm Cửu ngẩng đầu nhìn hần, mắt hơi có xấu hổ, Sở Cuồng cúi đầu, ánh mắt hơi tế nhị. Nhắm Cửu chưa từng được ôm trong tư thế này, cũng chưa nhìn thẳng vào một nam nhân trong hoàn cảnh yên tĩnh ẩn mật như vậy, ánh mắt nghiêm túc của Sở Cuồng bất giác khiến gương mặt thô lỗ nhiều năm của nàng hơi ửng đỏ, nàng thờ dốc nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Cô...” Sở Cuồng ngập ngừng lên tiếng, “Tè ra quần rồi sao?”

Nhắm Cửu xấu hổ cứng đờ mặt: “Tè... cái gì?”

Sở Cuồng nghiêm túc lặp lại: “Ra quần.”

“...”

Sở Cuồng nhíu mày: “Tôi có cảm giác áo ở bụng bị ướt rồi.”

Khóe miệng Nhắm Cửu giật giật, nằng nề vục thò tay sờ xuống hông, chạm phải một vùng ướt đẫm, lòng nằng “rắc rắc”, rút tay lên, mượn ánh đèn trên vai Sở Cuồng, Nhắm Cửu bỗng ngậy người, đây là...

Một tay máu me đầm đìa!

Sau một lúc trầm ngâm, Sở Cuồng vô cùng bình tĩnh nói: “Cô đến tháng rồi.”

Nhắm Cửu ngẩng đầu nhìn hấn: “Người còn nhắc nhở ta chuyện xấu hổ này nữa thì ta sẽ bôi lên mặt người đó.”

Sở Cuồng thoáng im lặng, chưa nhìn được bao lâu lại nói: “Cô chảy cũng nhiều lắm, cứ tí tách tí tách.”

Máu của Nhắm Cửu từ ngực giật dữ xông thẳng lên cổ, nhuộm đỏ gò má, đầu nằng như nổ tung: “Người đặt ta xuống đi, tên khốn kiếp! Đặt ta xuống!” Nhắm Cửu giãy dựa quá dữ dội, Sở Cuồng bất lực chỉ đành đặt nằng xuống: “Cô cần vật dụng vệ sinh không?”

Đương nhiên là cần chứ! Ai mà không biết! Nhưng chẳng phải ở đây không có sao!

Nhắm Cửu xấu hổ muốn chết: “Người đi đi! Mặc kệ ta” Nằng quay người trốn ra sau lưng Sở Cuồng, không muốn đứng trước mặt hấn để ánh sáng khiến người ta quần bách kia chiếu hiện nguyên hình, nhưng Sở Cuồng cứ như không tha cho nằng, Nhắm Cửu xoay thế nào hấn cũng xoay thế ấy, hai người đứng nguyên tại chỗ xoay hết mấy vòng, ánh đèn trên hai vai Sở Cuồng vẫn chiếu thẳng lên người Nhắm Cửu.

Cuối cùng Nhắm Cửu tức giận: “Ta đang xấu hổ đó người không thấy sao? Để ta mọc nấm trong bóng tối không được sao? Đừng lấy đèn chiếu ta nữa! Người cảm thấy bây giờ ta máu me đầm đìa như vậy đẹp lắm sao?”

“Không đẹp, hơn nữa cô vốn không cần xấu hổ.” Sở Cuồng nói, “Đây là hành vi sinh lý bình thường.” Nói xong, hấn kéo y phục ra, lấy trong quần một con dao nhỏ, nhẹ nhàng xé trên áo lót màu trắng bên trong của mình ra một miếng vải đưa cho Nhắm Cửu, “Không có thứ khác, cô dùng tạm cái này đi.”

Nhắm Cửu nhìn miếng vải trắng tinh trong tay hấn, nhất thời không biết nên có biểu hiện gì.

Cuối cùng vẫn là tình thế bức người, lúc một luồng khí nóng xông lên, Nhắm Cửu tức tốc giật miếng vải trong tay Sở Cuồng, đẩy hấn sang chỗ ngã rẽ phía trước: “Người đứng đây đi, không được nhìn lên!”

Cách một góc tường, Nhắm Cửu nhanh chóng cời thắt lưng đem miếng vải Sở Cuồng đưa vào. Áo lót của hấn vô cùng mềm mại lại nhẹ như tơ, vẫn còn mang chút hơi ấm, dường như đó là hơi ấm của Sở Cuồng vẫn chưa tan.

Nhằm Cửu đỏ mặt làm xong, nàng chậm chạp kéo quần lên. Trước khi đại di mẩu đến nàng thường không thấy đau, cũng không có dấu hiệu gì. Trước đây nàng đều nhớ kĩ thời gian để chuẩn bị, nhưng thời gian gần đây bốn ba khắp nơi, Nhằm Cửu càng không có sức lực để tâm đến “thân thích” của mình, bởi vậy lúc này mới bị giết trở tay không kịp, còn chảy lên y phục Sở Cuồng nữa...

Nàng dựa vào tường, tát lên mặt mình một cái.

Nghe thấy một tiếng “bốp” giòn giã, Sở Cuồng khẽ nghiêng đầu, ánh mắt đảo qua góc tường: “Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, sự xấu hổ hiện giờ của các hạ tôi thật sự không thể hiểu nổi.”

“Đương nhiên ngươi không hiểu rồi...”

“Tôi từng nghe báo cáo phân tích về nữ giới trong quân đội, trong thời kỳ sinh lý này, năng lực tác chiến của nữ giới sẽ giảm một phần năm, nhưng chỉ số nóng nảy lại tăng cao, giá trị biến động cảm xúc lớn, bởi vậy tôi có thể lý giải tâm trạng suy sụp của các hạ, nhưng mà...” Giọng Sở Cuồng hơi khựng lại, mang theo một sự quen thuộc ngay cả hắn cũng chưa từng phát giác, “Cảm giác xấu hổ này thật sự không phải là phản ứng Nhằm Cửu nên có.”

Nhằm Cửu vênh tai nghiêm túc nghe hắn nói: “Vậy ta nên thế nào?”

“Giật áo tôi uy hiếp tôi quên chuyện này đi.”

Nhằm Cửu ngẩn ra.

Hình như là vậy...

Vậy là nàng lập tức xông lên, bước nhanh đến góc tường bên kia, kéo cổ áo Sở Cuồng nói: “Quên chuyện ban nãy đi!”

Sở Cuồng không ngờ Nhằm Cửu thật sự xông đến, hắn thoáng sửng sốt, tiếp đó ánh mắt bất giác mềm đi: “Được.”

Hắn đáp quá thẳng thắn khiến Nhằm Cửu hơi ngượng: “Thật ra... ta, chính là vì...” Vì thích ngươi nên mới để tâm như vậy. Lời này còn chưa kịp nói ra, Sở Cuồng bỗng bịt miệng Nhằm Cửu, ra hiệu cho nàng im lặng.

“Bốp, bốp” mấy tiếng vang lên, giống như tiếng người nào đó đang loạng choạng, đi một lúc rồi ngừng một lúc, thanh âm dần xóc trong thông đạo trống trơn đen ngòm càng thêm thê lương, Nhằm Cửu trợn to mắt, nhìn về phía thanh âm đó, ngoài những nơi ánh sáng trên vai Sở Cuồng chiếu đến, những nơi khác không thấy được gì.

Sở Cuồng thành thực móc vũ khí ra, bảo vệ trước người Nhằm Cửu.

Tiếng bước chân ngày càng gần, nhưng lại càng trở nên kỳ quái, vì Nhằm Cửu vốn không nghe ra được nó truyền đến từ hướng nào, dường như bốn phương tám hướng đều có người đi đến, nhưng nghe kĩ thì tiếng bước chân rõ ràng nhất cũng chỉ có một người.

Thanh âm quý dị này khiến Nhắm Cửu siết chặt lòng bàn tay đến toát mồ hôi, lưng nàng áp sát vào tượng đá băng lạnh, không ngừng tập trung lắng nghe, muốn phân rõ thanh âm kia rốt cuộc là từ đâu truyền đến.

Bỗng nhiên! Người đang đi trong bóng tối kia dường như đột nhiên vùng chạy, tiếng bước chân ngày càng gần ngày càng gần hơn, Nhắm Cửu níu chặt áo Sở Cuồng.

Tiếng bước chân bỗng dừng lại, nơi thanh âm cuối cùng rơi xuống nghe ra dường như chỉ cách Nhắm Cửu một bước chân. Nhắm Cửu căng thẳng đến nín thở, nhưng sau một hồi im lặng thật lâu, cuối cùng nàng không nhịn được nhỏ giọng hỏi: “Sở Cuồng... người đâu rồi?”

“Ở đây...” Một giọng nói khàn khàn truyền ra từ sau lưng Nhắm Cửu, một vật thể băng lạnh lướt qua tai Nhắm Cửu, mượn ánh đèn trên vai Sở Cuồng phản chiếu vào tường đá xung quanh, Nhắm Cửu thấy đó là một bàn tay nữ nhân trắng bệch gầy quắt queo! Bàn tay đó có móng tay đỏ tươi, xuyên ra từ bức tường sau lưng nàng.

“Á á á... Ông nội ơi nữ quý!” Nhắm Cửu thất kinh hồn vía, chỉ nghe “pằng” một tiếng, thức tỉnh thần trí của Nhắm Cửu, móng vuốt của nữ quý bỗng biến mất, biến thành một con rắn trắng vắt trên tường, sau đó tan thành mây khói.

Nhắm Cửu sợ đến nhũn chân, nàng vội vịn vào tường thờ dốc, lúc này mới nhìn sang một bên, vừa rồi người nổ súng bắn vào con rắn trắng không phải là Sở Cuồng mà lại là đạo sĩ quý đỏi Phó Thanh Mộ không biết từ đâu chui ra.

Mặt hấn tái xanh, hiển nhiên là bị giày vò chỉ còn nửa mạng, hấn đứng dựa vào tường, tay cầm khẩu súng trước đó bắn Sở Cuồng, cười khan mấy tiếng: “Các người cũng đến đây rồi à?” Coi như là chào hỏi.

Nhắm Cửu thần hồn chưa định nhìn hấn, nàng khẽ chọc chọc vào Sở Cuồng trước mặt, nhưng kinh ngạc phát hiện là Sở Cuồng lại chẳng có phản ứng gì!

Lúc này Phó Thanh Mộ lại cầm súng, chầm chậm đưa tay nhắm vào chân Sở Cuồng...

Tròng mắt Nhắm Cửu co lại, chỉ nghe “pằng” một tiếng, Nhắm Cửu nhắm nghiền mắt, ôm chặt lấy eo Sở Cuồng, muốn đỡ cho hấn lúc hấn mất đi hai chân, nhưng không ngờ chờ một lúc mà Sở Cuồng vẫn còn đứng vững.

Lúc này Nhắm Cửu mới cẩn thận mở mắt, nhìn xuống dưới, chân Sở Cuồng vẫn còn, vừa rồi Phó Thanh Mộ đã bắn vào một con rắn trắng khác nằm dưới đất, nó giãy dụa vài cái rồi không bất ngờ mà tan thành mây khói.

“Đây... là thứ gì vậy?” Nhắm Cửu kinh hãi hỏi.

“Ta cũng không rõ.” Phó Thanh Mộ dựa vào tường, nói một câu rồi thờ dốc, “Khắp nơi đều là thứ này, không ngừng khiến người ta nảy sinh ảo giác sợ hãi...”

Khiến người ta nảy sinh ảo giác sợ hãi...

Nhắm Cửu nhớ lại bàn tay gầy quắt queo xuyên qua tường mình nhìn thấy lúc nãy, lập tức lạnh cả người. Nàng nhìn sang Sở Cuồng, nhưng Sở Cuồng vẫn còn vài phần ngơ ngác, Nhắm Cửu nhất thời bỗng hiểu kỳ, tên Sở Cuồng này... sẽ xuất hiện ảo giác thế nào đây? Hắn cũng sợ hãi sao?

Suy nghĩ trong đầu còn chưa xoay chuyển xong, bỗng thấy Sở Cuồng đưa tay, vũ khí nhắm thẳng vào Phó Thanh Mộ, không hề do dự mà bắn “pằng” một phát.

Phó Thanh Mộ dường như đã có chuẩn bị từ lâu, lập tức cúi người ngã ngối xuống đất, thấy Sở Cuồng sắp bắn phát thứ hai, hắn vội ném vũ khí trong tay, hét lên đầu hàng: “Đừng đừng! Đã là lúc nào rồi, Sở huynh, chúng ta có thể đừng tàn sát lẫn nhau không?”

Sở Cuồng mặt không biểu hiện nhìn hắn, lý trí phân tích tình hình, vũ khí trong tay tuy vẫn nhắm vào Phó Thanh Mộ, nhưng sát khí đã không còn cuộn cuộn như lúc trước: “Khai rõ, tại sao anh lại ở đây, vừa rồi là thứ gì, bây giờ anh còn có mục đích gì?”

Phó Thanh Mộ dường như vừa trốn vừa hét đã mất hết sức lực, hắn rũ rượi dựa vào tường đá, cười khan mấy tiếng: “Ta còn có mục đích gì nữa? Có thể sống sót ra khỏi nơi quỷ quái này chính là mục đích lớn nhất của ta đó.”

Hắn đưa tay ra hiệu, “Ở đây thông với động huyệt phía sau thác nước, sau khi ép các người thoái lui ta thuận theo động huyệt đến đây, vốn muốn tìm lối ra khác, nhưng lại vô tình đi vào trong này, bốn phía đều là tường đá, đến khi ta muốn tìm lại đường cũ quay về thì đã không tìm thấy nữa, ta đi trong này ba ngày ba đêm rồi, ngoài những con rắn trắng khiến người ta nảy sinh ảo giác kia thì không còn thấy vật sống gì nữa, các người, coi như là người đầu tiên đó, ha ha...”

Nhắm Cửu im lặng: “Ở đây không có đồ ăn thức uống, làm sao sống ba ngày ba đêm?”

“Không thấy sao? Ăn mấy con rắn trắng vừa rồi đó.” Phó Thanh Mộ liếm miệng, “Bọn chúng phụ trách hù dọa ta, còn ta phụ trách uống máu chúng sau khi bị hù xong.”

Nhớ lại cảnh tượng hôm đó bị nam nhân này ấn xuống đất suýt chút cắn đứt cổ mình, Nhắm Cửu âm thầm lui về phía sau một bước.

Nàng nghĩ lại, không đúng, hai con rắn vừa rồi Phó Thanh Mộ bắn chết đều hóa thành mây khói, hắn đi đâu lấy máu của chúng uống đây?

Hay là lúc hắn uống máu chúng đều dùng tay không để bắt rắn? Giống như sau khi Nhắm Cửu nhìn thấy bàn tay trắng kia, mặt không biểu hiện bóp lấy nó, chùi sạch sẽ, sau đó cắn một phát hút sạch máu?

Chỉ nghĩ thôi Nhắm Cửu đã cảm thấy sồn gai ốc toàn thân.

Xem ra phong hiệu đạo sĩ quý đỏi này không phải người giang hồ vô duyên vô cố đặt cho hấn. Để sống sót, người này còn tàn nhẫn độc ác hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng...

Sở Cuồng vẫn chưa hết đề phòng: “Tại sao lại cứu chúng tôi?”

Phó Thanh Mộ cười nói: “Sở huynh, ta đi trong này ba ngày ba đêm rồi, không thể để ta tìm cho mình chút hi vọng sao? Ta biết trang bị trên người huynh có năng lực ghê gớm, nhất định có thể đưa ta ra ngoài. Hơn nữa đây là chuyện đôi bên cùng có lợi mà, giống như ban nãy, ta đã hoàn toàn luyện tập được cách không chịu ảnh hưởng của mấy con rắn trắng kia nữa, nhưng hiển nhiên là các người vẫn chưa làm được, quãng đường tiếp theo ta có thể giúp các người trừ khử rắn trắng, các người có thể chuyên tâm tìm đường, chẳng phải là cách đôi bên cùng có lợi sao?”

Sở Cuồng suy nghĩ một lúc: “Phủ quyết đề nghị, tôi không muốn đưa anh ra ngoài.” Giọng điệu hấn khơi khiêu khích, dường như có mấy phần đắc ý, “Nói ra thì hôm đó sau khi anh bắn tôi và Nhắm Cửu xuống thác nước, tôi đã kích hoạt độc tính tiêm vào người anh, mấy ngày nay các hạ có dễ chịu không?”

Ánh mắt Phó Thanh Mộ khẽ trầm đi.

Nhắm Cửu hơi ngạc nhiên quay đầu nhìn Sở Cuồng, thấy trên gương mặt nghiêm túc của hấn ẩn giấu chút ý cười, lúc này nàng mới biết, cho dù là người bình tĩnh như Sở Cuồng cũng có lúc thù vật cũng phải báo như vậy...

Nhưng mà...

Báo như vậy thật khiến người ta thấy sảng khoái quá!

Chương 30

Phó Thanh Mộ im lặng ngồi một lúc, đôi mắt sáng rực quan sát tỉ mỉ Sở Cuồng và Nhắm Cửu.

Phó Thanh Mộ là ai chứ, trong giang hồ Tà đạo hấn coi như cũng là một nhân vật có tiếng tăm, chưa bao giờ đi theo bất kỳ người nào hay tổ chức nào nhưng lại có thể một mình sinh tồn trong chốn giang hồ hiểm ác này, đặc biệt là trong giang hồ Tà đạo tàn sát nuốt chửng lẫn nhau như hiện nay, sự tự lực cánh sinh này càng hiếm thấy hơn, nguyên nhân sâu xa thì ngoài việc dựa vào kinh công quý dị còn có bản lĩnh nhìn thấu lòng người của hấn.

Phó Thanh Mộ thầm sắp xếp lại suy nghĩ, hấn gặp bọn Sở Cuồng ở Thanh Lộ trấn hoàn toàn là bất ngờ, hấn vốn bị năm đại hán của Minh Tùng sơn trang truy bắt đến đường cùng, bởi vậy định trà trộn vào ổ cướp của Thanh Lộ sơn trấn náu một thời gian, thổ phỉ của Thanh Lộ sơn nổi tiếng hung ác, người của Minh Tùng sơn trang có mạnh đến đâu cũng không đấu lại bọn côn đồ này, nhưng không ngờ giữa đường lại bị hai người này “cứu đi”, khiến hấn kinh ngạc

hơn nữa là cùng được cứu còn có con gái của Lâm gia Giang Châu, nếu là trước đây, hẳn nhất định sẽ bắt con gái của Lâm gia để uy hiếp đám Võ lâm chính phái kia một phen, nhưng khí tức trên người Sở Cuồng lại vô cùng kỳ quái, hẳn thật sự không nén nổi hiếu kỳ, vậy là hẳn bèn tìm cơ đồng hành cùng họ.

Đọc đường đi, Phó Thanh Mộ thâm biết Sở Cuồng là người vô cùng kiên nghị, quyết không lung lay vì ai, bình thường hẳn rất khắc chế, trên người đầy những vũ khí kỳ quái nhưng lại chưa từng hoành hành bá đạo, nhưng người càng khắc chế thì sau khi quyết định sẽ càng cố chấp, hẳn nói không cứu Phó Thanh Mộ thì nhất định sẽ không cứu, bởi vậy lúc này xin hẳn tuyệt đối không có ích gì.

Nhưng cô nương bên cạnh hẳn thì khác, lúc vừa mới tiếp xúc có vẻ vô cùng đề phòng, nhưng nói vài câu thì chẳng còn để tâm gì nữa, là một cô nương đơn thuần, nhưng với quan hệ hiện giờ của hai người cho thấy Sở Cuồng này lại có vài phần nghe lời cô nương này, hơn nữa hẳn lại rất mềm lòng với cô nương này, tuy bản thân hẳn có thể vẫn chưa phát giác được...

Tìm được yếu điểm, Phó Thanh Mộ xác định phương hướng ra tay, lập tức chớp mắt, hai giọt nước mắt “lộp bộp” rơi xuống đất: “Cứu cô nương! Cứu cô nương! Lúc ở trong động huyết kia không phải ta thật sự muốn hại cô đâu!” Hẳn khóc lóc kể lể, “Thật sự ta chỉ là bất đắc dĩ thôi!”

Nhằm Cửu thấy hẳn khóc lóc thê thảm như vậy thật sự cũng có vài phần đáng thương, nhưng nghĩ đến lúc đó hẳn không hề do dự mà nổ súng vào tim Sở Cuồng, nàng hứ một tiếng: “Người còn giả vờ nữa à!”

“Cô nương không biết chứ từ nhỏ ta đã mắc một loại bệnh lạ, máu huyết toàn thân sẽ bị đông lại, mỗi ngày toàn thân đau đớn như kim châm, buộc phải uống máu tươi mới giảm bớt. Hôm đó lúc ta rơi xuống thác nước bất hạnh bị cành cây quẹt rách cổ họng, máu chảy ra là lập tức phát bệnh ngay, ta không còn cách nào khác nên mới có ý mạo phạm cô nương, nhưng trời đất chứng giám! Hôm đó ta tuyệt đối không có ý giết cô nương. Ta bị bệnh này giày vò bao nhiêu năm rồi, chưa từng vì nó mà giết một ai, ta chỉ lấy một lượng máu thích đáng chứ không giết họ, hôm đó ta cũng định làm vậy với cô nương, ta chỉ muốn mượn máu của cô nương để giảm bớt đau đớn, không nghĩ là lúc đó Sở huynh lại bước vào, Sở huynh sát khí kinh người, trong lúc hoảng loạn, vì tìm đường sống nên bản năng thúc đẩy ta ra tay với Sở huynh, bây giờ nghĩ lại thật hối hận vô cùng!”

Hẳn vừa nói vừa khóc, bộ dạng vô cùng đáng thương. Giống như thư sinh trắng trẻo mà Nhằm Cửu nhiều lần thấy trong mơ, run rẩy dưới đôi chân oai phong凛冽 của nàng, sau đó bị nàng ôm xúc lên đưa vào phòng...

Sở Cuồng liếc Nhằm Cửu: “Lời hẳn không đáng tin.”

Nhằm Cửu sờ mũi: “Ta biết...”

Phó Thanh Mộ nghe vậy càng khóc thê lương hơn: “Nếu nhị vị thật sự giết ta thì đạo sĩ nghèo cũng không oán thán điều gì, chỉ là trước đó Sở huynh nói với ta rằng sau khi huynh ấy rời đi ta phải thay huynh ấy chăm sóc Cửu cô nương cho tốt, vừa rồi ta vốn đang nghĩ nếu nhị vị cứu ta ra, có ơn cứu mạng này, sau này có thể nào ta cũng phải đối xử với Cửu cô nương thật tốt mới phải...”

Nhắm Cửu ngẩn ra, ngắt lời hẳn, nhìn chằm chằm Sở Cuồng: “Hắn có ý gì?”

Trán Sở Cuồng âm thầm toát mấy giọt mồ hôi lạnh, vũ khí trong tay “cách” một tiếng: “Giết hẳn trước rồi tính.”

Nhắm Cửu kéo tay hẳn: “Để hẳn nói rõ trước đã!”

Phó Thanh Mộ trầm nghĩ, liều thôi! Hẳn nghiêng răng nói: “Sao Cửu cô nương vẫn chưa biết vậy? Trước đó Sở huynh đã gả cô cho ta rồi! Với thân phận là trượng phu hiện tại! Huynh ấy còn hứa sẽ giúp ta chiếm được trái tim cô nữa!”

Toàn thân Nhắm Cửu run rẩy.

Sở Cuồng nhíu mắt nhìn hẳn, Phó Thanh Mộ ngoảnh đầu đi nơi khác, đan tay vào nhau nói: “Ta vốn không muốn lắm, nhưng bị Sở huynh uy hiếp dụ dỗ, ta không còn cách nào nên phải nhận lời, nhưng bây giờ ta đã thành tâm thành ý muốn đối đãi với Cửu cô nương thật tốt!”

“Người đã tìm được người để ta lấy rồi à...” Giọng Nhắm Cửu cực thấp, “Tốt lắm tốt lắm, thì ra người đã tìm được hạnh phúc thứ hai cho ta rồi... Người không chờ được mà phải xua đuổi ta như vậy sao.” Nhắm Cửu hận không thể kéo miếng vải máu trong quần ra đập lên mặt Sở Cuồng.

“Lúc đó người này đích thực là phù hợp với tiêu chuẩn chọn phối ngẫu của cô, nhưng bây giờ...”

“Bây giờ cũng phù hợp lắm.” Nhắm Cửu không nghe Sở Cuồng nói hết, bước tới phía trước dìu Phó Thanh Mộ dậy, “Được thôi, nếu người đã tìm được người để ta lấy, vậy thì Nhắm Cửu nhận lấy ý tốt này của người thôi, để tránh sau này có người nói tiện thiếp đây không biết điều.”

Sở Cuồng nhíu mày: “Hắn...”

“Hắn thì sao? Hắn có làm sao cũng không nghĩ đến chuyện đẩy ta cho nam nhân khác!”

Nhắm Cửu không nhìn Sở Cuồng một lần, để cánh tay Phó Thanh Mộ khoác lên vai mình, nửa kéo nửa cõng Phó Thanh Mộ đi về phía trước.

Sở Cuồng một mình đứng phía sau, nhìn theo bóng Nhắm Cửu và Phó Thanh Mộ, ảo não thở dài.

Nhắm Cửu vô cùng tức giận, nàng không hiểu tại sao mình có thể vô dụng đến mức này, trước đó lúc đồng hành cùng Sở Cuồng, nàng cảm thấy có thể nào đi nữa Sở Cuồng ít ra cũng có chút tình cảm với nàng, ngoài miệng tuy nói là

tìm nam nhân cho nàng, nhưng trên thực tế hắn vẫn không làm, hay đúng hơn là Nhắm Cửu hi vọng hắn “không nữ” làm vậy.

Nhưng nào ngờ tên này đã tìm được người để nàng lấy rồi! Còn giúp người ta dụ... dụ dỗ nàng nữa?

Tên khôn kiếp này!

Nhắm Cửu đi quá nhanh, Phó Thanh Mộ bị nàng kéo nên không theo kịp: “Cửu cô nương, chậm chút đi...”

“Im miệng! Đưa người đi đã là khá lắm rồi!” Nhắm Cửu trừng hắn, nhẹ giọng nói, “Đừng tưởng ta thật sự coi người là hạnh phúc thứ hai, chẳng qua thấy người ở trong thông đạo này lâu rồi, có thể ứng phó với đám rắn trắng kia nên mới đưa theo người thôi, người còn dám vượt giới hạn thì ta sẽ giẫm chết người!”

Phó Thanh Mộ thâm cảm thấy hơi kinh ngạc, xem ra cô nương này đơn thuần thì đơn thuần chứ không phải là kẻ hồ đồ, quan hệ lợi hại vẫn phân rất rõ ràng. Phó Thanh Mộ lập tức bật cười, thể hiện bản chất lưu manh giang hồ, sáp lại bên tai Nhắm Cửu nói nhỏ: “Chẳng phải ta sợ tên nam nhân đầu gỗ của cô nghĩ không thông đó sao, cô xem, chúng ta vốn là cục diện đôi bên cùng có lợi, nhưng hắn cứ đòi chơi ta chết cho bằng được, thật chẳng biết tính toán gì cả.”

Nhắm Cửu không đếm xỉa đến hắn nữa.

Ba người tiếp tục đi về phía trước một đoạn, gió lạnh trong thông đạo càng thổi mạnh hơn, thân hình Nhắm Cửu hơi run rẩy, bụng dưới của nàng bắt đầu không thoải mái, cơn đau âm ỉ khiến nàng bắt giắc nhíu chặt mày.

Phó Thanh Mộ rất nhạy cảm với biến hóa cảm xúc của người bên cạnh, thấy Nhắm Cửu như vô tình như cố ý khẽ cong lưng lại, mũi hắn khẽ động, người được trong không khí một mùi máu tanh bất thường nào đó, hắn hiểu ra, đôi tay to phủ lên bụng Nhắm Cửu: “Đừng chê bai, đôi bên cùng có lợi.”

Dường như có một luồng khí ấm từ lòng bàn tay hắn truyền vào bụng Nhắm Cửu, Nhắm Cửu lập tức cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, nàng kinh ngạc trợn to mắt: “Nội công trong truyền thuyết đây sao?”

Phó Thanh Mộ gật đầu: “Lúc nhỏ không cố gắng, học nghệ không tinh, nhưng chút nội lực giảm đau khử hàn thì cũng có.”

Nhắm Cửu từ nhỏ trưởng thành giữa một đám đại hán thô lỗ, cách biệt nam nữ không nghiêm khắc như nữ nhân nhà khác, thấy Phó Thanh Mộ có thể khiến nàng dễ chịu một chút, nàng cũng không khách sáo nữa, phóng khoáng vỗ lên tay hắn: “Đặt ở đó đi, ta ừ một tiếng thì người truyền nội lực cho ta.”

Hắn có thể có đất dụng võ đương nhiên là chuyện không gì tốt bằng, Phó Thanh Mộ vội đáp lời. Thành thật áp tay đặt lên bụng Nhắm Cửu.

Sở Cuồng đang theo sau thấy vậy, tiếng bước chân bắt giác nặng thêm vài phần, nhưng vẫn không kêu một tiếng. Đền trên vai hắn không chiếu đến mặt, bởi vậy không ai biết sắc mặt hắn khó coi dường nào.

Đi đến một ngã rẽ, trái phải đều tối đen một mảng.

Phó Thanh Mộ than nhẹ: “Lại đi đến đây rồi.” Hắn chỉ chỉ gạch xanh bị lật lên dưới đất, “Miếng bên trái trước đó đi ngang ta đã lật lên một lần rồi, còn miếng bên phải là bị lật lên ở lần trước đó nữa, tính thêm lần này thì ta đã đi đến ngã rẽ này lần thứ ba rồi.”

Nghe thật khiến người ta tuyệt vọng.

Nhằm Cửu vẫn còn đang bực bội, cũng không quay đầu nhìn Sở Cuồng, chỉ nghe hắn nhàn nhạt nói một câu: “Hai người chờ ở đây trước đi.” Nói xong, hắn đi đến trước mặt hai người, xem xét giữa ngã rẽ, trong không gian tĩnh lặng có thể lờ mờ nghe thấy giọng nữ trong tai hắn cứng đờ nói gì đó.

Nhằm Cửu đã lấy làm quen, Phó Thanh Mộ lại cảm thấy hơi hoang mang: “Hắn đang một mình làm bảm gì vậy?”

“Không phải hắn nói đâu.”

Lời giải thích này của Nhằm Cửu khiến Phó Thanh Mộ nuốt một ngụm nước bọt, không dám hỏi nữa.

Sở Cuồng đứng một lúc, đột nhiên dùng vũ khí gõ nhẹ lên bức tường giữa ngã rẽ, bỗng nghe thấy mấy tiếng “cách cách”, giống như cối xay mực nát chuyên động, trên tường gạch xanh nứt ra một khe hở tối đen.

Mắt Phó Thanh Mộ sáng lên: “Hây! Biết ngay là đi cùng các người sẽ tìm được lối ra mà!”

Hắn chưa dứt lời, bỗng bên trong khe nứt có vô số côn trùng màu đen bay ra, phủ khắp người Sở Cuồng, hắn vội nhắm vào lối ra bắn một phát, sau tiếng súng, cánh cửa trên tường gạch xanh bị hủy một nửa, khắp trời đều là xác côn trùng màu đen rơi xuống.

Sở Cuồng dùng cánh tay che mũi: “Không sao chứ?”

Đáp lại hắn là một mảng im lặng.

Sở Cuồng giật mình nhìn về phía sau, nào còn tìm được bóng dáng Nhằm Cửu và Phó Thanh Mộ nữa.

Kí tự lại hiện lên trong mắt, mắt tức tốc quét qua vị trí vừa rồi Nhằm Cửu và Phó Thanh Mộ đứng, gạch xanh ở đó dường như chưa từng bị bước lên, nếu không xem xét kĩ như Sở Cuồng thì không ai nhìn thấy giữa những viên gạch xanh được sắp xếp ngay ngắn kia có một khe nứt mảnh như sợi chỉ.

Hệ thống phục vụ thông minh trong tai dùng giọng nói không thay đổi cho hắn biết: “Chiến hữu đã sập bẫy, rơi xuống độ sâu ba mươi mét, sống chết không rõ, sống chết không rõ.”

Sở Cuồng đập mạnh lên cửa đá xanh đã bị hấn bấn sập, tức giận thấp giọng mắng: “Tinh cầu khôn kiếp!”

Chương 31

Nhằm Cửu cảm thấy eo mình như sắp gãy lìa, nàng muốn ngồi dậy, nhưng bàn tay vừa dùng lực ấn xuống bèn có một tiếng hự truyền đến: “Cô nương... Chỗ đó là ngực ta...” Nhằm Cửu vội thu sức lại, lúc này mới phát giác được Phó Thanh Mộ vẫn còn đang bị nàng đè phía dưới.

Nhằm Cửu dịch xuống khỏi người hấn, Phó Thanh Mộ ho mấy tiếng: “Đây là muốn chơi chết chúng ta sao...”

Lúc đám côn trùng đen bay khắp trời ban nãy, Nhằm Cửu và Phó Thanh Mộ vô thức lùi về phía sau một bước, nhưng nào ngờ gạch xanh phía sau không biết đã mở ra một cái động từ lúc nào, hai người chưa kịp kêu một tiếng đã bị rơi xuống dưới, nếu không phải Phó Thanh Mộ giỏi khinh công thì bây giờ e là họ không chết cũng mất nửa mạng...

Tuy bây giờ Phó Thanh Mộ đã thật sự mất nửa mạng.

Trong động không có ánh sáng, không nhìn thấy gì, bởi vậy thính giác của Nhằm Cửu càng nhạy bén hơn, nàng nghe được hơi thở của Phó Thanh Mộ rất nặng nề. Không biết bao lâu Sở Cuồng mới có thể tìm đến đây, lòng Nhằm Cửu hơi sợ hãi, đừng nói là có thứ gì tấn công họ, chỉ nói nếu Phó Thanh Mộ đột nhiên tắt thở ngay bên cạnh nàng cũng đủ khiến Nhằm Cửu sợ lắm rồi.

“Này... Người ách chừng xem mình còn có thể chống được bao lâu nữa?”

“Câu này của cô nương cũng thật là... thực tế quá.” Phó Thanh Mộ nói một câu đã thở dốc một hồi, “Ta không chết được đâu, chỉ cần có máu tươi.”

Nhằm Cửu giữ chặt vạt áo mình trong bóng tối, dường như nhìn thấy được động tác của nàng, Phó Thanh Mộ cười nhẹ một tiếng: “Cô nương sợ gì chứ, lúc này ta không còn hơi sức để cưỡng bức cô đâu, chỉ mong cô nương có thể bỏ thí chút máu cho ta, đạo sĩ nghèo đã thỏa mãn rồi.”

Nhằm Cửu im lặng một hồi, vừa hay bụng dưới nóng lên, nàng trầm ngâm một lúc: “Máu thì có đó, nhưng không biết người có ngại không...”

Trong tình trạng này, mũi Phó Thanh Mộ đương nhiên vô cùng linh敏, nghe Nhằm Cửu hỏi vậy, hấn khịt mũi một tiếng rồi khựng lại: “Cửu cô nương... Tráng sĩ thật sự cũng...” Ý của lời này là cô có còn là nữ nhân không vậy...

Nhằm Cửu nghe trong lời hấn có ý giễu cợt, nàng gãi đầu nói: “Từ nhỏ ta đã trưởng thành cùng một đám nam nhân thô lỗ, đâu chú trọng được nhiều vậy, bây giờ đang lúc nguy cấp mà...”

“Tráng sĩ dừng lại!” Phó Thanh Mộ vội nói, “Đại sĩ nghèo thích chú trọng lắm! Dừng! Dừng bao giờ nhé!”

Trong bóng tối, dường như Nhắm Cửu cười mấy tiếng: “Hừ ngươi thôi, tuy ta thô lỗ nhưng cũng đâu thô lỗ đến mức đó.” Giọng nàng khựng lại, dường như hơi đau đớn suýt soa mấy tiếng, sau đó hỏi, “Mặt ngươi đâu rồi?” Nàng mò mẫm loạn xạ trong bóng tối.

“Cô nương... Đó là mông...”

“Xin lỗi.” Nhắm Cửu mò mẫm một hồi, cuối cùng cũng chạm được mặt Phó Thanh Mộ, nàng không khách sáo chọc ngón tay vào miệng hắn, một mùi máu tanh lập tức lan ra trong miệng hắn, “Ngươi hút trước đi, ta chảy chút máu cũng không sao đâu, ngươi đừng chết là được rồi.”

Phó Thanh Mộ phát giác được vị máu tanh trong miệng, nhưng hắn lại ngần ra quên cả nuốt xuống.

Nhắm Cửu kỳ quái: “Máu ta có độc sao?”

Lúc này môi lưỡi Phó Thanh Mộ mới bao lấy ngón tay Nhắm Cửu, hút nhẹ máu chảy ra từ vết thương. Trong đầu hắn không tìm được thoáng hiện lên cảnh tượng hoang tàn trong quá khứ, đất vàng, gió cát, khô cằn, mẩu thân hắn ôm chặt lấy hắn, cắt rách ngón tay lấy máu đút cho hắn, như thề nguyện mà nói với hắn rằng “Phải sống tiếp, phải sống tiếp.”

Nhắm Cửu đau đớn suýt soa một tiếng, “Ngươi hút máu thì hút đi, việc gì còn cần người ta nữa hả...” Toàn thân nàng căng lại, “Không phải ngươi nghĩ cắn đứt ngón tay ta sẽ uống được nhiều máu hơn đó chứ!” Ý nghĩ này khiến Nhắm Cửu giật mình, nàng vội rút ngón tay ra khỏi miệng Phó Thanh Mộ.

Phó Thanh Mộ dùng lực hút lại, Nhắm Cửu càng sợ hãi hơn, dùng lực rút thật mạnh, chỉ nghe “chụt” một tiếng, trong bóng tối càng trở nên quỷ dị mờ ám hơn.

Nhưng Nhắm Cửu xưa nay chỉ phát giác được quỷ dị chứ không cảm giác được mờ ám, nàng sợ hãi thờ dốt: “Hay cho tên tiêu tử khôn kiếp lấy oán trả ơn! Uống cho ta vừa rồi còn nghĩ ngươi không phải là người xấu! Nhanh vậy đã lòi đuôi hồ ly ra rồi!”

Uống được chút máu, Phó Thanh Mộ hiển nhiên đã dễ chịu hơn một chút, giọng hắn khẽ giương cao: “Sao cô lại nghĩ ta không phải là người xấu?”

Nhắm Cửu ngẩn ra, vô thức đáp: “Vừa rồi lúc rơi xuống, ngươi hoàn toàn có thể không bảo vệ ta, nhưng ngươi vẫn bảo vệ ta, sao đó ngươi còn đèm bên dưới nữa.” Nói xong, nàng đổi giọng, “Kết quả ngươi chỉ là muốn ta sống để lấy máu tươi cho ngươi uống thôi! Đạo sĩ nham hiểm!”

Phó Thanh Mộ không phản bác lời nàng, chỉ nói: “Cửu cô nương, người tốt người xấu trên thế gian này đâu dễ dàng phân rõ như cô nghĩ vậy...”

Bóng tối lại trở nên im lặng.

Phó Thanh Mộ gian nan đưa tay sờ lên vách tường trơn trượt xung quanh: “Tường này được mài trơn bóng, bao nhiêu năm nay đã mọc thêm không ít rêu, cho dù thân thể ta hoàn toàn khỏe mạnh muốn trèo lên cũng phải tốn chút sức lực, bây giờ càng không được rồi.” Hắn thở dài, “Xem ra chúng ta phải bỏ mạng tại đây rồi.”

“Sở Cuồng sẽ nghĩ cách tìm xuống đây.” Nhắm Cửu vô cùng tin tưởng, “Chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

“Ồ?” Phó Thanh Mộ vui mừng hỏi, “Cô và Sở huynh xem ra không phải đặc biệt thân thiết lắm, nhưng tại sao Cửu cô nương lại toàn tâm toàn ý tin tưởng hẳn vậy?”

Nhắm Cửu nghĩ một hồi, không chính diện trả lời câu hỏi của hắn mà hỏi ngược lại: “Ồ, người có từng nuôi chó chưa?”

“Đạo sĩ nghèo vân du thiên hạ, nào có công sức nuôi chó, dù sao cũng chẳng có nhà để nó giữ.”

“Lúc trước ta có nuôi chó, còn nuôi một con hổ con trắng nữa, tuy bây giờ không biết chúng chạy đi đâu rồi, nhưng lúc nuôi chúng ta nhớ rất rõ, từ khi chúng còn nhỏ, trước lúc ăn cơm ta sẽ ở trong nhà gọi một tiếng “Ăn cơm thôi”, mỗi ngày đều gọi như vậy, sau đó cho dù chưa đến lúc ăn cơm, ta ở trong nhà gọi một tiếng “Ăn cơm thôi” thì hai đứa cũng sẽ ngoan ngoãn chạy đến vẫy đuôi với ta. Chúng tin rằng lúc nghe được ba chữ “Ăn cơm thôi” thì sẽ có cơm ăn, giống như lúc ta nghe thấy hai chữ “Sở Cuồng” thì sẽ tin rằng có hi vọng vậy.” Nhắm Cửu dựa vào tường lặng lẽ nói, thanh âm không lớn nhưng sự dựa dẫm trong lời lại khiến Phó Thanh Mộ hơi thất thần, “Hắn cứu ta rất nhiều lần, không biết từ lúc nào ta đã quen dựa dẫm, quen tin tưởng hẳn rồi.”

“Cửu cô nương, quen với sự tồn tại của một người không phải là chuyện tốt đẹp gì đâu.”

“Ta biết chứ.” Nhắm Cửu nói rất bình tĩnh, “Quen có hẳn nghĩa là một ngày nào đó lúc hắn không còn nữa, ta sẽ không quen, sẽ hoang mang bơ vơ, sẽ hoảng hốt không biết làm sao... Hơn nữa ta cũng biết, cuối cùng sẽ có một ngày Sở Cuồng không còn ở đây nữa. Nhưng mà...” Nàng gãi gãi đầu, cười hơi bất lực, “Quen hay không quen đâu thể nào do ta quyết định được, ít ra bây giờ ta đã không cai được thói quen này rồi.”

Dựa dẫm vào Sở Cuồng đối với Nhắm Cửu đã như một loại “nghiện”, càng nói với bản thân rằng phải tỉnh táo thì lòng càng đấu tranh, càng đau đớn, nhưng lại càng vui vẻ.

“Cô rất thích Sở huynh.”

“Phải, thích rõ ràng như vậy đó.” Tuy biết Phó Thanh Mộ không nhìn thấy, nhưng Nhắm Cửu vẫn rất sinh động bịa môi: “Ta rất muốn gạt mình rằng ta không thích, nhưng đâu còn cách nào, hắn có một gương mặt quá dụ dỗ người ta. Lần đầu tiên nhìn thấy hắn ta đã muốn xô hắn xuống nhào tới rồi, sau đó xảy

ra một số chuyện khiến ta không rảnh để tâm đến chuyện khác nữa, nhưng mấy ngày gần đây ý nghĩ muốn xô hẳn xuống lại mọc lên như cỏ mùa xuân. Mà hẳn lại không thích ta.” Nhấm Cửu thở dài, “Rõ ràng đã có tiếp xúc da thịt với ta, nhưng hẳn vẫn muốn đẩy ta cho người. Thật là một nam nhân vô tâm vô phách.”

Có lẽ cùng chung hoạn nạn khiến hai người bớt đề phòng, có lẽ là trong bóng tối không nhìn thấy đối phương nên có thể mở lòng, Phó Thanh Mộ nghe Nhấm Cửu nói vậy, cười nhẹ đáp: “Vậy thì chưa hẳn đâu.” Hẳn có chút hứng thú, “Theo như mấy ngày trước thì ta cho rằng Sở huynh cũng để tâm đến cô nương lắm, chỉ là cách thức đối đãi với cô nương còn thiếu chút tình cảm mà nam nhân nên có với nữ nhân thôi.”

Nhấm Cửu cũng hứng thú: “Đó là tình cảm gì?”

“Thứ cho ta nói thẳng, ta cho rằng tuy cô nương là nữ nhân, nhưng thật sự lại không có mùi vị của nữ nhân. Bởi vậy chỉ có thể khiến Sở huynh có tình huynh đệ với cô, chứ không có tình yêu nam nữ.”

“Nữ nhân... có mùi vị gì?”

Phó Thanh Mộ cười tế nhị: “Là mùi vị khiến nam nhân cam tâm tình nguyện quỳ rạp dưới váy xung thần.” Hẳn nói, “Chuyện khác tại hạ không dám nói, nếu luận về mùi vị nữ nhân thì tại hạ coi như là nam nhân biết nhiều nhất trên thế gian này, chỉ tiếc nay thân bị giam cầm, nếu có thể thoát khỏi hiểm cảnh, đạo sĩ nhất định sẽ giảng giải về mùi vị nữ nhân cho cô một phen.”

“Được được!” Nhấm Cửu vỗ tay đáp, “Nếu người có thể dạy cho ta chuyện này, ta nhất định sẽ cảm tạ người!”

“Ồ, thật ra ở đây cũng có thể dạy cô một chút, ví dụ như lúc nói chuyện đừng bao giờ vỗ tay như mấy nam nhân thô lỗ, giả dụ như lúc chúng ta bị giam trong chỗ tối đen như vậy, cô cũng đừng bao giờ điềm tĩnh thế này, nhất định phải giả chết chui vào lòng nam nhân, để hẳn hận không thể giấu cô trong lòng mà bảo vệ.”

Nhấm Cửu húc vai vào ngực Phó Thanh Mộ, suýt chút khiến Phó Thanh Mộ phun máu.

“Thế này à?”

“Khụ khụ... Tráng sĩ tha mạng...”

“Ha ha, tên trướng mềm này!”

“Haiz, tại hạ so với cô nương đích thực là hơi mềm...”

Hai người đang cười, bỗng nghe trên đầu “cách cách” hai tiếng, ánh sáng chói mắt từ trên thông đạo chiếu thẳng xuống.

Phó Thanh Mộ và Nhấm Cửu vô thức nhìn lên, nhưng lại bị ánh sáng chói lóa kia chiếu không mở mắt nổi, vai Nhấm Cửu vẫn dựa vào ngực Phó Thanh Mộ, nàng nói: “Sở Cuồng, mau thả dây xuống đây.” Nhưng gọi cả buổi bên trên vẫn không có phản ứng gì.

Ánh sáng mạnh khiến Nhậm Cửu không nhìn thấy mặt Sở Cuồng, nhưng sau một hồi im lặng lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng của hắn: “Thì ra hai vị vẫn chưa muốn lên à?”

Nhậm Cửu nghe vậy chỉ cảm thấy thật kỳ quái, nàng không muốn lên, chả lẽ muốn ở trong động này chờ chết sao? Phó Thanh Mộ nghe xong mắt lại sáng lên, hắn cảm thấy không chừng hắn đã nắm được thóp của nam nhân mặt lạnh này rồi...

Chương 32

Trèo lên từ trong hố bẫy chật hẹp trơn trượt, Sở Cuồng chỉ nhàn nhạt liếc nhìn Phó Thanh Mộ: “Cho dù đứng sau lưng tôi cũng không thể lơ là tình hình xung quanh.”

Nhậm Cửu được hắn cứu nhiều lần đã quen, biết mình đích thực là gây phiền phức, vậy là đồng ý ngay không kêu một tiếng.

Phó Thanh Mộ đảo mắt cười nói: “Sở huynh, đâu thể nói vậy được, huynh tìm cơ quan ở phía trước, bọn ta ở phía sau đều tưởng huynh tìm được cơ quan để ra ngoài rồi, lòng đang nhẹ nhõm, huynh cũng đâu nói trước với bọn ta đã ẩn xuống rồi, huynh nói xem bọn ta làm sao biết được có hậu quả gì chứ.” Hắn kéo Nhậm Cửu, vịn lấy vai nàng, nói xong vẫn không quên kéo theo Nhậm Cửu, “Cô nói phải không, Cửu cô nương.”

Vì trước đó Nhậm Cửu cũng dìu Phó Thanh Mộ đi như vậy, bởi vậy hắn kéo nàng lại Nhậm Cửu cũng không cảm thấy có gì không đúng, nhưng thấy đôi mắt đen của Sở Cuồng lại thâm trầm thêm vài phần.

Nhậm Cửu ngẫm nghĩ ý trong lời của Phó Thanh Mộ: “Nghe người nói thì hình như là vậy, đích thực là không thể trách bọn ta được.”

Bọn ta...

Đôi giày đen của Sở Cuồng đá bay một miếng gạch vụn bên chân, quay người đi mất: “Tìm được lối ra rồi.”

“Ha ha, Sở huynh quả nhiên lợi hại mà.” Phó Thanh Mộ dùng lực kéo Nhậm Cửu về phía mình thêm một chút, “Cửu cô nương, chúng ta cũng nhanh đi theo đi.”

Sở Cuồng phía trước không dừng bước, nhưng ánh mắt lại liếc về phía sau, đôi mắt trong bóng tối của hắn dường như lóe hàn quang. Phó Thanh Mộ cười vô tội như không hề cảm giác được gì.

Chưa đi được bao xa, Sở Cuồng dừng lại, đập nhẹ một hòn đá lồi lên ở góc tường, chỉ nghe “ầm ầm” mấy tiếng trầm thấp, trên đỉnh thông đạo rơi xuống mấy viên gạch xanh, một thông đạo hình tròn mở ra từ trên đỉnh, ánh nắng chói chang bên ngoài chiếu vào trong thông đạo tối đen lạnh lẽo, Nhậm Cửu bắt giác

hân hoan mở to mắt, rõ ràng đi trong này chưa bao lâu, nhưng khát vọng đối với ánh nắng bên ngoài lại như đã mong chờ cả năm.

“Ta lên trước rồi sẽ kéo cô lên.” Sở Cuồng lấy bên người ra chiếc đĩa hình tròn, đang định hành động, lại nghe Nhắm Cửu nói: “Vậy còn hấn?”

Động tác Sở Cuồng khựng lại: “Tôi không hứa sẽ cứu hấn.”

Nhắm Cửu ghen lòi, hấn... hình như đích thực chưa từng nói sẽ cứu Phó Thanh Mộ: “Nhưng cũng không thể bỏ mặc hấn ở đây không lo chứ.” Hoàn nạn trong bóng tối dưới bấy khiến Nhắm Cửu không còn đề phòng với Phó Thanh Mộ nữa, đối với lời biện giải “mắc bệnh” trước đó của hấn cũng tin tưởng vài phần. Nay nghĩ lại dù sao hấn cũng yếu ớt như vậy rồi, đâu thể nào làm gì họ nữa, tốt xấu gì cũng là một mạng, thôi thì cứu lên luôn.

Sở Cuồng lại không hề động lòng, hình bán nguyệt trong chiếc đĩa kéo theo sợi dây bắn ra khỏi thông đạo, Sở Cuồng thử lực đạo của sợi dây, quay đầu nhìn Nhắm Cửu: “Xin lỗi, hấn không nằm trong nghĩa vụ chăm sóc của tôi.”

Nhắm Cửu im lặng: “Người đang giận dữ gì vậy?”

Giận dữ? Từ lúc còn nhỏ vào quân đội đến nay, chưa từng có ai chỉ trích hấn là “giận dữ”, cô gái này đang đùa gì vậy...

Sở Cuồng còn chưa lên tiếng, bỗng xung quanh sát khí gia tăng, sắc mặt hấn nghiêm lại, tay thò vào túi bên hông, giọng nữ trong tai cảnh cáo hấn: “Vũ khí quân sự hạn chế cấp bậc, cần nhận dạng thân phận.” Hấn lui lại hai bước, đi đến bên cạnh Nhắm Cửu, ánh mắt chằm chằm nhìn vào chỗ tối truyền đến sát khí dày đặc phía trước, không hề quay đầu, chỉ ngắn gọn nói với Nhắm Cửu: “Tay.”

Nhắm Cửu khó hiểu, nhưng thấy Sở Cuồng đột nhiên căng thẳng, nàng vẫn ngoan ngoãn chìa tay ra: “Làm sao vậy?”

Phần dưới vũ khí trong tay Sở Cuồng đang chuẩn bị tiếp xúc với lòng bàn tay Nhắm Cửu, bỗng nghe Nhắm Cửu kinh hô một tiếng, Phó Thanh Mộ hét lớn: “Cẩn thận!”

Sở Cuồng tức tốc quay đầu, thấy một con rắn trắng to bằng bắp chân quấn lấy cả người Nhắm Cửu, kéo đi chừng một trượng, hai con mắt to bằng quả hạnh đào như phát sáng mà nhìn vào Nhắm Cửu, miệng há to sắp nuốt chửng nàng vào bụng, Sở Cuồng vội móc vũ khí không cần nhận dạng thân phận ra, nhắm vào đầu con rắn trắng bắn “pằng” một phát, sau khi con rắn trắng trúng đạn lại không lập tức chết ngay! Nó quay đầu về phía Sở Cuồng, há to miệng lộ ra hàm răng trắng nhọn điên cuồng thị uy.

Sở Cuồng không hề do dự nhắm vào cái miệng to đầy máu bắn một phát nữa, con rắn trắng bị bắn đầu ngửa ra sau, nhưng vẫn chưa chết! Nó thật sự nổi giận, thả Nhắm Cửu ra, thè cái lưỡi đầy máu tươi về phía Sở Cuồng, bổ nhào đến bên này, Phó Thanh Mộ kinh hãi vội tránh ra.

Ánh mắt Sở Cuồng trầm tĩnh, tay bắn liên tiếp ba phát, toàn bộ bắn trúng xương đầu con rắn, lúc nó chỉ còn cách Sở Cuồng một bước, toàn thân bỗng run lên, phát ra tiếng rít cực kỳ khó nghe rồi đột nhiên đổ ập xuống, sau đó thi thể trong chốc lát biến thành mây khói.

Nhắm Cửu vẫn chưa hồi thần, ngã ngối ở góc tường, run giọng hỏi: “Vừa rồi... là gì vậy?”

Phó Thanh Mộ ôm ngực nhìn nơi con rắn trắng biến mất không ngừng thở dốc: “Ngoan ngoan, ta ba lừa bảy lọc làm đạo sĩ nửa đời, lần này thật sự thấy ma rồi, xà yêu to bằng bắp chân đó!” Hơn nữa còn có thể chịu được ngàn ấy phát súng của Sở Cuồng nữa!

Sắc mặt Sở Cuồng càng nặng nề: “Muốn sống thì đừng chậm trễ nữa, mau qua đây.”

Vừa dứt lời, giọng nữ bên tai dường như pha chút căng thẳng cảnh báo: “Địch tấn công! Địch tấn công!” Sở Cuồng nhíu mày, cao giọng hét lên: “Nằm xuống!”

Nhắm Cửu xưa nay vô cùng tin tưởng lời hắn, lập tức ôm đầu nằm xuống không hề động đậy, Phó Thanh Mộ thấy vậy phản ứng cũng rất nhanh, lúc Sở Cuồng nằm xuống, sau lưng bỗng quét đến một cơn gió lạnh, mang theo sát khí nồng đậm và mùi tanh nhức mũi ập xuống đầu ba người, chỉ nghe “ầm” một tiếng giống như núi lở, một vật nặng nề đáp xuống đất, chấn động khiến đá xanh lót thông đạo cũng rung chuyển kịch liệt.

Nhắm Cửu liếc mình ngược đầu lên nhìn, dù mấy ngày nay đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng nàng cũng không bắt ngờ mà sợ đến ngây ra: “Ông nội nó chứ... thật sự phải đi giáng yêu trừ ma sao...”

Phó Thanh Mộ bò dưới đất dùng tay véo thật mạnh vào bắp chân: “Lần này thật sự không phải là ảo giác...”

Đó là... một con rắn to một người mới ôm xuể!

Đôi mắt nó to bằng nắm tay Phó Thanh Mộ, chiếc lưỡi thè ra to bằng cánh tay hắn, đầu có mào vàng, vẩy trên người cứ như một chiếc gương được mài bóng loáng, lấp lánh phát sáng dưới ánh nắng ở lối ra.

“Đây là rồng hay là rắn vậy...” Giọng Phó Thanh Mộ khẽ run.

“Xác nhận là sinh vật phi nhân hình, trí tuệ thấp, chỉ số vũ lực mạnh, tiết ra chất gây ảo giác. Hệ thống đề nghị vũ khí gì?” Sở Cuồng vừa tự mình lầm bầm, vừa chậm chậm đứng lên. Chiếc lưỡi màu trắng cực to không ngừng thè về phía Sở Cuồng, tựa như uy hiếp nhưng cũng tựa như khiêu khích.

“Điềm yếu là cầm, hệ thống đề nghị sử dụng vũ khí hạt nhân quân dụng hạn chế cấp bậc. Có thể tiêu diệt trong một đòn.”

Ánh mắt Sở Cuồng lướt qua Nhắm Cửu ở cách hắn chừng sáu bước, nếu bây giờ đi đến chỗ nàng thì không hề nghi ngờ là sinh vật này sẽ tấn công cả Nhắm

Cửu, hấn không hề do dự: “Vũ khí đề nghị không thể nào sử dụng, có vũ khí không hạn chế cấp bậc khác không?”

“Không.”

Sở Cuồng im lặng, hấn ném chiếc đĩa tròn trên người sang một bên, giọng vẫn như thường: “Tôi dụ nó đi, dây dẫn đã cố định xong rồi, chắc các hạ biết dùng thế nào.”

Hấn móc vũ khí ra, không hề che đậy sát khí quanh người mình.

Phó Thanh Mộ từng trải qua không ít chém giết trong giang hồ, nhưng chưa bao giờ gặp ai như Sở Cuồng, cho dù là cao thủ tuyệt đỉnh, lúc đối diện với quái vật như vậy cũng không thể không run sợ, nhưng Sở Cuồng nhìn con rắn trắng này cứ như nhìn một vật chết, dường như đã quen đối diện với loại sinh vật này. Hơn nữa sát ý trong mắt hấn còn khiến Phó Thanh Mộ sợ hãi hơn loại quái vật này nữa...

Đây mới là bộ dạng đối địch thật sự của nam nhân này sao? Vậy ra trước đó hấn vốn không coi mình là một uy hiếp sao?

Con rắn trắng nhảy bén phát giác được địch ý đến từ phía trước, nó thè lưỡi về phía Sở Cuồng, thân hình động đậy, dường như đang thủ thế chờ tấn công. Cũng vào lúc này, trong thân thể con rắn trắng phát ra một mùi kỳ quái, Phó Thanh Mộ ở trong thông đạo đã lâu, hấn lập tức bịt mũi hét lớn: “Đừng hít thở! Nó đang khiến chúng ta nảy sinh ảo giác!”

Sở Cuồng lập tức ấn vào chỗ cổ trên y phục, một chiếc nón trong suốt bao bọc toàn bộ đầu hấn.

Nhưng Phó Thanh Mộ vừa lên tiếng lập tức thu hút sự chú ý của con rắn trắng, nó quay đầu, như một viên đạn mà bắn vào đến trước mặt Phó Thanh Mộ, há cái miệng to về phía hấn, Phó Thanh Mộ nhìn thấy rõ ràng hàm răng trắng nhọn và nước bọt trong miệng nó, thanh âm gào rít khó nghe của nó vang vọng trong thông đạo, dường như muốn dọa cho hấn ngất đi trước khi ăn thịt. Phó Thanh Mộ không dám hít thở, dán chặt vào tường sợ hãi tái mặt.

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, bỗng nghe bên cạnh “pằng” một tiếng sùng, bắn trúng mắt của con rắn trắng, nó đau đớn ngửa đầu, chiếc đuôi phía sau quật loạn, đập vào vách tường bốn phía, khiến tường gạch cũ kỹ không ngừng đổ sụp.

Nhằm Cửu biết Sở Cuồng cần phải tiếp xúc với mình mới có thể dùng vũ khí tốt hơn, nàng thấy con rắn trắng lúc này đang đau đớn không màng gì khác, thừa cơ bò dậy chạy về phía Sở Cuồng, nhưng khoảng cách chỉ có sáu bảy bước chân trong lúc mặt đất rung chuyển lại trở nên xa xôi diệu vợi.

Sở Cuồng thấy Nhằm Cửu liêu mình chạy về phía này, sắc mặt lập tức trầm đi, nghiêm giọng hét lớn: “Không được động đậy!”

Nhưng lúc hấn nói thì đã muộn, chiếc đuôi của con rắn trắng bỗng quật một đòn thật mạnh vào lưng Nhằm Cửu, khiến nàng ngã ập xuống đất, Nhằm Cửu

mất đi ý thức trong phút chốc, khi nàng hơi tỉnh táo lại chỉ cảm thấy có một người chắn trước mặt mình, dùng một thanh trường kiếm chặn lại chiếc đuôi của con rắn quật đến thêm lần nữa.

Đầu Nhẫm Cửu bị một đòn vừa rồi đánh cho mơ mơ hồ hồ, nhưng nàng vẫn nhớ mình cần phải làm gì, nàng đưa tay móc vũ khí trong chiếc túi bên chân Sở Cuồng ra, nhưng nào ngờ còn rắn kia quay đầu há to miệng, nuốt chửng Sở Cuồng vào trong!

Kiếm trong tay Sở Cuồng rơi xuống đất, lăn đến trước mặt Nhẫm Cửu, nàng đưa tay, ngơ ngác nhìn con rắn to ngửa đầu nuốt xuống.

Tình huống gì đây...

Sở Cuồng... bị... bị nuốt chửng rồi?

Nàng không để gì mới ưng một nam nhân, nàng nhin lâu như vậy còn chưa kịp ăn được miếng thịt nào đã bị một con xà yêu nuốt chửng!

“Người không xong với ta đâu!” Nhẫm Cửu chớp lấy thanh kiếm của Sở Cuồng rơi dưới đất, nàng mặc kệ đầu đang váng vất, cũng không để tâm lúc nàng chớp được thanh kiếm, lưỡi kiếm bình thường kia bỗng lóe lên ánh sáng đỏ, phát ra tiếng kêu “tít tít”, Nhẫm Cửu phần nộ chém một kiếm lên mình con rắn trắng, chỉ thấy những chiếc vảy tưởng chừng như vô cùng kiên cố của con rắn trắng kia “xoẹt” một tiếng bị Nhẫm Cửu chém rách một đường, máu tươi bắn đầy mặt Nhẫm Cửu.

Phó Thanh Mộ bị sức mạnh một kiếm của Nhẫm Cửu khiến cho hãi hùng, hấn hít một hơi lạnh: “Cân quắc tráng sĩ!”

Nhẫm Cửu bị máu rắn bắn vào đến ngay người, nàng cũng không ngờ mình chém một kiếm này lại có hiệu quả như vậy. Nhưng nghĩ lại, đây là vũ khí của Sở Cuồng nhưng máy nhận dạng thân phận gì đó của Sở Cuồng ở trên người nàng, có lẽ vũ khí này vốn có sức mạnh như vậy, chỉ là tạm thời Sở Cuồng không thể tiến hành nhận dạng thân phận, bởi vậy không thể hoàn toàn phát huy sức mạnh của nó.

Đây đối với Nhẫm Cửu cứ như là thần binh trên trời giáng xuống, nàng chùi máu trên mặt: “Xem lần này Cửu gia chém người thế nào.” Nàng xắn tay áo chuẩn bị chiến một trận, nào ngờ thanh kiếm trong tay còn chưa cầm nóng, bỗng chiếc đuôi của xà yêu kia lại quật đến quần lấy đôi chân Nhẫm Cửu, Nhẫm Cửu còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị xách ngược lên.

Con rắn xách Nhẫm Cửu lên lắc một hồi, dường như muốn lắc cho xương cốt nàng lỏng ra, khi nàng bị lắc đến thần trí bất minh, không nắm được thanh trường kiếm kia nữa, con rắn há to miệng, không hề do dự ném luôn nàng vào trong.